

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/568/2014
Identifikačné číslo spisu:	2111214661
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2111214661.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobkyne JUDr. W. N., bývajúcej v G. proti žalovanému ALBIXON SK, s.r.o., so sídlom v Trnave - Modranka, Seredská 247/4012, IČO: 44 762 003, zastúpenému usadeným euroadvokátom Mgr. Ondrejom Dostálom, so sídlom v Senici, Robotnícka 79, o zaplatenie 7 375,71 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 10 C 101/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 19. júna 2014 sp.zn. 4 Co 96/2013, takto

rozhodol:

- I. Dovolenie o d m i e t a.
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 29. novembra 2012, č.k. 10 C 101/2011-140 zamietol žalobu a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 1 902,54 € k rukám právneho zástupcu žalovaného, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že strany platne uzavreli písomnú zmluvu o dielo č. XXXXXX z XX. mája XXXX, riadiacu sa príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, s výnimkou zodpovednosti za vady, spravujúcou sa dohodou strán o voľbe práva - ustanoveniami Obchodného zákonníka. Dospel k záveru, že žalobkyňa neúčinne odstúpila od zmluvy o dielo, pretože zmluva o dielo nebola porušená podstatným spôsobom, pričom platí, že v pochybnostiach sa porušenie povinností považuje za nepodstatné. Žalobkyňa nepostupovala v súlade s ustanovením § 346 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého je potrebné najskôr druhej strane poskytnúť primeranú lehotu na plnenie a až po márnom uplynutí dodatočnej primeranej lehoty je možné od zmluvy odstúpiť. Súd dospel k záveru, že prípadný výskyt stružlín nie je vadou diela, ich výskyt nebol preukázaný a ich prítomnosť nebráni v riadnom užívaní diela, zarážky tesnenia boli dodané, zrážanie vody nie je vadou s poukazom na bod 6.2. Všeobecných zmluvných podmienok, výskyt farebných odtieňov nespôsobil odporca, ani osoby, ktoré dielo vykonali v zmysle § 431 Obchodného zákonníka, keď z potvrdenia o prevzatí diela z 9. septembra 2010 vyplýva, že dielo bolo bez väd a v konaní nebol preukázaný opak.

Keďže súd nepovažoval odstúpenie žalobkyne od zmluvy za dôvodné, nepovažoval za dôvodnú žalobu v časti o zaplatenie ceny diela s príslušenstvom, ani v časti povinnosti žalovaného odmontovať zhotovené dielo. Súd taktiež nevyhovel žalobkyňou uplatnenému nároku na náhradu škody vo výške 670 € s príslušenstvom, pretože neboli preukázané predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu, v dôsledku čoho sa súd ďalej nezaoberal ani jej výškou. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa.

2. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 19. júna 2014 sp.zn. 4 Co 96/2013 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods.1, 2 O.s.p.) a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania - trovy právneho zastúpenia vo výške 245,15 €, k rukám právneho zástupcu žalovaného, do troch dní. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a s jeho odôvodnením súladným s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., na ktoré v podrobnostiach odkázal. Uviedol, že v predmetnom konaní bolo povinnosťou žalobkyne preukázať, či došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy o dielo. Poukázal na všeobecné zmluvné podmienky tvoriace neoddeliteľnú súčasť uvedenej zmluvy, podľa ktorých (článok VI. bod 6.4.) sa zodpovednosť za vady spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, ak nie je písomne dohodnuté alebo stanovené inak. Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie mal za to, že v danej veci nešlo o podstatné porušenie zmluvy o dielo, keď žalobkyňou uplatnené vady ako dôvod odstúpenia od zmluvy žiadnym spôsobom nebránia v jeho užívaní, a ani spôsob jeho užívania neznižujú. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že pokiaľ by sa prípadne jednalo aj o nepodstatné porušenie zmluvy, žalobkyňa nepostupovala v súlade s § 346 Obchodného zákonníka. Dodal, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyni právo na zrušenie zmluvy odstúpením od zmluvy vôbec nevzniklo, nakoľko ani samotná žalobkyňa netvrdila, že by ňou uvádzané vady bránili tomu, aby sa dielo mohlo riadne užívať, namietala len, že dodané dielo nie je kvality prvej triedy. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie ohľadom uplatneného nároku na náhradu škody, pretože neboli naplnené predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu, v dôsledku čoho nebolo potrebné zaoberať sa jej výškou. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobkyne týkajúcu sa ochrany spotrebiteľa, keď súd prvej inštancie mal opomenúť, že sa jedná o spotrebiteľský spor. Poukázal, že len samotná dohoda strán zmluvy o dielo o tom, že zodpovednosť za vady sa bude riadiť Obchodným zákonníkom, nie je nekalou zmluvnou podmienkou. Odvolací súd považoval za vecne správny aj výrok súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla dovolaním žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Prípustnosť ako aj dôvodnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Poukázala, že odvolací súd musí v rozhodnutí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania. Odvolací súd sa mal obmedziť iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, keď nedodržiaval právo účastníkov na spravodlivý proces. Uviedla, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s námietkami žalobkyne týkajúcimi sa nevykonania žalobkyňou navrhovaného dokazovania súdom prvej inštancie, pričom ani neodôvodnil prečo považoval postup súdu prvej inštancie za správny. Namietala, že zmluva o dielo bola porušená podstatným spôsobom, keď posúdenie, či sa jednalo o podstatné alebo nepodstatné porušenie zmluvy o dielo závisí od odborného posúdenia, či koľajničky a konštrukcia zastrešenia sú vyhotovené z materiálu dohodnutého stranami, pretože súd nemá odbornú spôsobilosť na takéto posúdenie. Žalobkyňa zároveň namietala, že rozhodnutia súdov vychádzajú zo skutkových zistení, ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd nevykonával žalobkyňou navrhnutý dôkaz na preukázanie rozhodujúcej skutočnosti, podstatného porušenia zmluvy o dielo žalovaným, čím došlo k inej vade konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Poukázala, že sa jedná o spotrebiteľský spor, súd mal z úradnej povinnosti posudzovať spor aj z tohto pohľadu a poskytnúť žalobkyni ako spotrebiteľovi ochranu. Navrhovala, aby dovolací súd rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný považoval rozhodnutia súdov nižšej inštancie za správne a dostatočne odôvodnené. Navrhol,

aby dovolací súd podané dovolanie odmietol, prípadne zamietol a žalobkyňu zaviazal na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

7. Žalobkyňa dovolaním napadla potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázaná bola tiež vada konania namietaná žalobkyňou (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

9. Žalobkyňa namietala vadu konania v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p., ktorú videla v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu zakladajúcim jeho nepreskúmateľnosť. Podľa stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods.1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

10. V zmysle citovaného stanoviska bola vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľkou považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá však v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu prípustnosť dovolania nezakladala (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011).

11. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

12. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalobkyne. Konanie pred

súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že žalobkyňa mala na vec odlišný názor a že rozhodnutia súdov neboli odôvodnené podľa jej predstáv, nie je dostačujúcou базou pre tvrdenia o nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí a existencii vady v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p.

13. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

14. Dovolateľka vytýkala súdom aj nevykonanie ňou navrhovaného dokazovania, nesprávne a nedostatočne zistený skutkový stav veci. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O.s.p.), a nie strán sporu (viď uznesenia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011). Nevykonanie určitého stranami navrhovaného dôkazu nezakladá procesnú vadu majúcu za následok prípustnosť dovolania (viď R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000). Neúplnosť skutkových zistení alebo nesprávnosť skutkových záverov nie sú v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a mnohé ďalšie). Ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, to ale samo o sebe nezakladá prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

15. Tzv. iná vada konania namietaná žalobkyňou v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu nezakladala procesnú prípustnosť podaného dovolania (viď R 37/1993 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Dovolací súd mohol pristúpiť k preskúmaniu tohto dovolacieho dôvodu len v procesne prípustnom dovolaní, čo však nie je prípad prejednávanej veci.

16. Dovolateľka vo svojom dovolaní tiež namietala, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie sú po právnej stránke nesprávne. Nesprávne právne posúdenie veci súdom však prípustnosť dovolania nezakladalo (viď R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014), preto sa týmito námietkami dovolací súd nemohol zaoberať.

17. V danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.